

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 406/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., T., zastúpeného advokátom JUDr. J. P., D., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co/112/2013-142 z 5. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júla 2013 doručená sťažnosť J. Š., T. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na

spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co/112/2013-142 z 5. apríla 2013.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Sťažovateľ vystupoval ako žalobca v konaní o zdržanie sa zásahov do vlastníckeho práva + PO proti odporcom 1/ A., a. s., so sídlom T. a 2/ O., s. r. o. so sídlom T.

Žalobca sa v konaní vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 8 C 210/2012 domáhal zdržania sa zásahov do vlastníckeho práva...

Žalovaný 1/ však využíva všetky nehnuteľnosti v plnom rozsahu, hoci nájomnú zmluvu uzavrel len s jediným spoluvlastníkom.

Žalovaný 2/ je prevádzkovateľom lyžiarskeho strediska S., pričom túto činnosť realizuje na všetkých nehnuteľnostiach, špecifikovaných v prvom bode, teda okrem iného i na nehnuteľnostiach, ktoré sú vo výlučnom vlastníctve žalobcu. Na predmetných nehnuteľnostiach boli realizované stavby, resp. stavebné úpravy a bol na nich umiestnený zasnežovací systém.

Žalobca pritom neuzavrel žiadnu nájomnú zmluvu, týkajúcu sa predmetných nehnuteľností, ani neudelil súhlas na ich využívanie na prevádzkovanie lyžiarskeho strediska, či na iné komerčné účely. Žiadny súhlas na využívanie týchto pozemkov neudelili ani predchádzajúci vlastníci, ktorí žalobcovi tieto nehnuteľnosti scudzili, o čom svedčia ich písomné potvrdenia, ktoré pripájame v prílohe.

Žalobca zaslal dňa 17. 12. 2012 žalovaným doporučené listy - výzvu na bezodkladné upustenie od neoprávneného užívania pozemkov a na zahájenie vzájomného rokovania. Táto výzva bola žalovaným zaslaná aj prostredníctvom e-mailu a do dispozičnej sféry žalovaných sa dostala dňa 20. 12. 2012. Žalovaní však na predmetnú výzvu do dnešného dňa nijakým spôsobom nereagovali.

Súčasne s podaním žaloby navrhovateľ navrhol aj nariadenie predbežného opatrenia, ktorým súd uloží odporcovi 1/ a 2/ povinnosť zdržať sa užívania vyššie uvedených nehnuteľnosti formou prevádzkovania lyžiarskeho vleku a vykonávania iných zimných športov a vykonávania akýchkoľvek iných činností na predmetných nehnuteľnostiach.

Žalovaní 1/ a 2/ podali prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 07. 01. 2013 vzájomný návrh, v ktorom argumentovali tým, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na vydaní predbežného opatrenia ani bezprostredne hroziacu ujmu na jeho právach, ďalej uvádzajú, že žalovaní 1/ a 2/ žiadnym spôsobom nezasahujú do pozemkov v spoluvlastníctve a vlastníctve žalobcu. Uvedené tvrdenie je nepravdivé a zavádzajúce, nemajúce podklad v skutkovom stave. Zo satelitnej mapy, na ktorej sú zachytené zjazdové dráhy a vyznačená poloha pozemkov vo vlastníctve resp. spoluvlastníctve žalobcu je ale evidentné, že žalovaní prevádzkou lyžiarskeho strediska priamo zasahujú do pozemkov v spoluvlastníctve a vlastníctve žalobcu. Rovnako žalovaní 1/ a 2/ navrhovali nariadenie predbežného opatrenia, ktorým súd uloží žalobcovi povinnosť zdržať sa zásahov do zjazdovej dráhy č. 3 a 4 lyžiarskeho strediska S. budovaním akýchkoľvek zábran, navážania a uskladňovania akéhokoľvek materiálu na sporných nehnuteľnostiach...

Súd prvého stupňa návrhu žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia nevyhovел, v odôvodnení uznesenia uviedol, že návrh žalobcu nie je dôvodný a súčasne vyhovel návrhu žalovaných 1/ a 2/ na vydanie predbežného opatrenia.

Proti tomuto uzneseniu sa žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolal...

Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Žiline rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil s odôvodnením, že okresný súd v rozsahu zodpovedajúcej právnej úprave predbežného opatrenia zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie veci a dospel k správne právnemu záveru, s ktorým sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil...“

Sťažovateľ podaním zo 14. augusta 2013, ktorým doplnil svoju sťažnosť, uviedol:

„Sťažovateľ, ako vlastník alebo spoluvlastník sporných nehnuteľností, na ktoré sa vydané predbežné opatrenie vzťahuje, nikdy neuzavrel nájomnú zmluvu so žalovanými 1/ a 2/ z pôvodného konania vedeného na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 8 C/210/2012 a na Krajskom súde Žilina pod sp. zn. 5 Co/112/2013. Sťažovateľ rovnako nikdy neudelil súhlas na využívanie sporných pozemkov na prevádzkovanie lyžiarskeho strediska, či na iné komerčné účely...

Dôkazom, že odporca 1/ a 2/ využívajú sporné pozemky bez právneho titulu je aj tá skutočnosť, že zo strany odporcov bol vypracovaný a sťažovateľovi zaslaný, návrh nájomnej

zmluvy na tieto pozemky. Nakoľko ale podmienky, navrhované odporcom 1/ a 2/, boli pre sťažovateľa absolútne neprijateľné, je pochopiteľné, že takýto návrh neakceptoval...“

Sťažovateľ preto vo veci samej navrhuje, aby po prijatí sťažnosti ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„1. Uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co/112/2013-142 zo dňa 05. 04. 2013 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 20 Ústavy SR, spočívajúci v práve každého vlastníť majetok, podľa čl. 46 Ústavy SR, spočívajúci v práve na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde a základné právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na spravodlivé súdne konanie.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co/112/2013-142 zo dňa 05. 04. 2013, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Námestovo sp. zn. 8 C/210/2012-125 zo dňa 25. 01. 2013 o návrhu navrhovateľa a odporcov 1/ a 2/ na nariadenie predbežného opatrenia a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3. Zároveň sťažovateľ žiada priznať náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 331,12 € a túto poukázať na účet jej právneho zástupcu...“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť bez ústneho pojednávania.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Predmetom sťažnosti (vychádzajúc z petitu sťažnosti) je namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa (ktorým prvostupňový súd zamietol návrh sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia a nariadil predbežné opatrenie navrhované žalovaným 1 a 2).

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola práva, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav vecí. V danom prípade je týmto zákonom zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Pokiaľ ide o rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, táto vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke predbežných opatrení, pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (pozri rozhodnutie

Apis versus Slovenská republika z 10. januára 2000 č. 39754/98, v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 ratione materiae v konaní o zrušení predbežného opatrenia).

Podľa § 102 ods. 1 OSP ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne nariadi predbežné opatrenie alebo zabezpečí dôkaz. Predpoklady na nariadenie predbežného opatrenia, jeho dôsledky a spôsob zániku upravujú ustanovenia § 74 až § 77 OSP.

Predbežné opatrenie je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli pred začatím konania alebo v jeho priebehu nastať. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi. Nariadením predbežného opatrenia nezískava jeden z účastníkov práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zaoberal určením miesta a postavenia predbežného opatrenia, ak sa ten, koho sa rozhodnutie o predbežnom opatrení dotýka, domnieva (tvrdí), že došlo k porušeniu niektorého z jeho základných práv alebo slobôd.

Podľa názoru ústavného súdu rozhodovanie o návrhu na predbežné opatrenie, resp. o návrhu na zrušenie nariadeného predbežného opatrenia možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl. OSP; obdobne I. ÚS 46/00).

V kontexte argumentácie sťažovateľa je potrebné osobitne poznamenať, že posúdenie podmienok na nariadenie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov

(čl. 142 ústavy). Preto samotný ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho nariadenie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí súdu o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by takým rozhodnutím došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (obdobne III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07).

V konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musia byť taktiež rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležite odôvodnené. Súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Ústavný súd poukazuje ďalej na to, že všeobecný súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu (obdobne III. ÚS 309/2012).

Ústavný súd zistil, že krajský súd v zmysle zásad upravených v § 212 OSP preskúmal napadnuté uznesenie prvostupňového súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, a rozhodol tak, že potvrdil uznesenie Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 C/210/2012-125 z 25. januára 2013, ktorým návrh na nariadenie predbežného opatrenia podaný sťažovateľom bol zamietnutý ako nedôvodný a návrhu na nariadenie predbežného opatrenia podaného žalovanými 1 a 2 bolo vyhovené, pretože boli splnené zákonné podmienky na dočasnú úpravu pomerov účastníkov.

V odôvodnení uznesenia krajského súdu č. k. 5 Co/112/2013-142 z 5. apríla 2013 sa uvádza:

„Preskúmaním uznesenia okresného súdu, preskúmaním predloženého spisového materiálu a vyhodnotením tvrdení účastníkov, odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd v rozsahu zodpovedajúcej právnej úprave predbežného opatrenia zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie veci a dospel k správne právnemu záveru, s ktorým sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. Odvolací súd sa zároveň stotožnil aj odôvodnením napadnutého rozhodnutia, na ktoré v podrobnostiach odkazuje. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd poznamenáva, že predbežné opatrenie je dočasné opatrenie súdu, ktoré poskytuje ochranu ohrozeným alebo porušeným právnym pomerom účastníkov dovtedy, kým súd svojim meritórnym rozhodnutím neposkytne definitívnu ochranu. Podstatou predbežného opatrenia je jeho provizórnosť, obmedzuje sa na dosiahnutie len predbežných účinkov a neprejudikuje výsledok konania pred súdom vo veci samej. Predbežným opatrením sa nepriznáva žiaden nárok, nedeklaruje sa, že tu právo bolo alebo nebolo. Pre nariadenie predbežného opatrenia je nevyhnutné, aby boli osvedčené aspoň základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, ako i osvedčenie, že existuje nebezpečenstvo bezprostrednej ujmy a že bez okamžitej, i keď len dočasnej úpravy právnych pomerov by bolo právo účastníka ohrozené resp. že bez predbežného opatrenia by bol prípadný budúci výkon rozhodnutia ohrozený.

Pri rozhodovaní o nariadení predbežného opatrenia súd nevykonáva dokazovanie, pričom vychádza zo samotného návrhu a skutočností v ňom uvedených, ako aj z pripojených listinných dôkazov. Súd teda prostredníctvom označených dôkazov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie.

Odvolačí súd po preskúmaní veci konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne. Odvolačí súd dospel k záveru, že skutočnosti uvedené v návrhu odporcov na nariadenie predbežného opatrenia, ako aj predložené listinné dôkazy, dostatočne osvedčujú potrebu dočasne upraviť pomery medzi účastníkmi konania v rozsahu nimi navrhovanom. Naopak navrhovateľ svojim návrhom na vydanie predbežného opatrenia neosvedčil naliehavosť a potrebu dočasnej úpravy právneho vzťahu účastníkov.

Odvolačí súd preto uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil. “

Krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 74 a nasl. OSP a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil a skúmal splnenie zákonných podmienok na jeho nariadenie, teda predovšetkým otázku, či bolo osvedčené právo, ktorému má byť poskytnutá ochrana formou predbežného opatrenia. Bez toho, aby ústavný súd podrobne opisoval právne úvahy krajského súdu uvedené v odôvodnení jeho rozhodnutia, je potrebné konštatovať, že rozhodnutie krajského súdu nie je v žiadnom prípade svojvoľné, ako to uvádza sťažovateľ, ale možno ho považovať za ústavne udržateľné. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia č. k. 5 Co/112/2013-142 z 5. apríla 2013 totiž uviedol jasné a zrozumiteľné dôvody, prečo potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 8 C/210/2012-125 z 25. januára 2013 o zamietnutí návrhu sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia a o nariadení predbežného opatrenia navrhnutého žalovanými 1 a 2, a v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých záverov a právnych úvah takto rozhodol. Ústavný súd preto konštatoval, že nezistil, že by relevancia námietok sťažovateľa smerujúcich proti napadnutému postupu a uzneseniu krajského súdu v kontexte posúdenia možného porušenia jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru umožnila dospieť k záveru, ktorý by odôvodňoval vyslovenie porušenia uvedených práv.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02), sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 5 Co/112/2013-142 z 5. apríla 2013, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (zrušenie uznesenia krajského súdu č. k. 5 Co/112/2013-142 z 5. apríla 2013 a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania) v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2013